

Sygn. akt II K 1580/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 stycznia 2015 roku

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział II Karny w składzie:

Przewodnicząca: SSR Sylwia Zierkiewicz

Protokolant: Anna Zienkiewicz-Woźniak

Prokurator Prokuratury Rejonowej w Jeleniej Górze – Krzysztof Długosz,

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23 stycznia 2015 roku i 30 stycznia 2015 roku

s p r a w y : **M. D.**

syna A. i A. z domu Ł.

urodzonego w dniu (...) w G.

oskarżonego o to, że:

w dniu w dniu 21.04.2014 roku w J., woj. (...), działając z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia 2 butelek wódki marki (...) o pojemności 0,7 litra, butelki wódki marki (...) o pojemności 0,7 litra napoju marki (...) o pojemności 1 litra oraz 2 paczek papierosów marki (...) o łącznej wartości 137,09 zł a następnie bezpośrednio po dokonaniu kradzieży, w celu utrzymania się w posiadaniu zabranych rzeczy użył wobec K. C. przemocy w postaci jednokrotnego uderzenia jej trzymaną w ręce reklamówką z zawartością w/w przedmiotów w prawy bok, czym spowodował jej upadek na ziemię, powodując u niej obrażenia ciała w postaci stłuczenia żeber po stronie prawej, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów jej ciała lub rozstrój zdrowia na okres poniżej dni siedmiu, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze, sygn. II K 171/02 z dnia 24.04.2002 roku na karę łączną 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności za podlegające łączeniu kary orzeczone wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 24.04.2001 roku, II K 1613/00 za czyn z art. 279 § 1 kk i art. 276 kk i art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk oraz wyrokiem z dnia 25.06.2001 roku w sprawie II K 451/01 z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, którą odbył w okresie od dnia 27.08.2003 roku do dnia 17.09.2005 roku oraz prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 04.10.2007 roku, sygn. II K 202/07 za czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk na karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 26.04.2008 roku do 26.06.2009 roku i przed upływem 5 lat od odbycia kary,

to jest o czyn z art. 281 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk

I. uznaje oskarżonego **M. D.** za winnego tego, że w dniu 21 kwietnia 2014 roku w J., woj. (...), dokonał kradzieży 2 butelek wódki marki (...) o pojemności 0,7 litra, butelki wódki marki (...) o pojemności 0,7 litra napoju marki (...) o pojemności 1 litra oraz 2 paczek papierosów marki (...) o łącznej wartości 137,09 zł, czym działał na szkodę K. C., tj. wykroczenia z art. 119 § 1 k.w. i za to na podstawie art. 119 § 1 k.w wymierza mu karę 30 (trzydziestu) dni aresztu;

II. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia w całości oskarżonego od kosztów sądowych obciążając nimi Skarb Państwa, w tym na podstawie art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych nie wymierza mu opłaty.

UZASADNIENIE

W dniu 21 kwietnia 2014 roku około godziny 13.00 oskarżony M. D. wszedł do sklepu przy ul. (...), prowadzonego przez pokrzywdzoną K. C.. Następnie podszedł do lady, na której znajdowały się artykuły spożywcze w postaci 2 butelek wódki marki (...) o pojemności 0,7 litra, butelki wódki marki (...) o pojemności 0,7 litra napoju marki (...) o pojemności 1 litra oraz 2 paczek papierosów marki (...) o łącznej wartości 137,09 zł zamówione przez nieustaloną kobietę i dokonał ich spakowania po czym nie płacąc za zabrany towar opuścił sklep.

Pokrzywdzona domagała się zapłaty za zabrane towary od pozostałej w sklepie nieustalonej kobiety, która zaprzeczyła aby była razem z oskarżonym.

Pokrzywdzona, po słowach kobiety, wybiegła ze sklepu za oskarżonym dogoniła go i prosiła o zwrot towaru za który nie zapłacił. W pewnym momencie złapała oskarżonego za rękaw lewej ręki i jednocześnie nadbiegł mąż pokrzywdzonej, który złapał oskarżonego za kołnierz marynarki i przewrócił go na ziemię. W czasie gdy oskarżony wywracał się, odruchowo uderzył pokrzywdzoną K. C. trzymaną w rękę torbą z zakupami w okolice żeber. Na skutek uderzenia pokrzywdzona doznała obrażeń w stłuczenia żeber po stronie prawej.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego k.98v. częściowe zeznania K. C. k.3-4(5-odpis), 99, zeznania Z. C. k.13-14,99v.-100, zapis z monitoringu k.15 oraz protokół oględzin rzeczy k.23-24, , opinia sądowo-lekarska k.20

Jak dotychczas M. D. był wielokrotnie karany

(dowód : dane o karalności k. 36-41, wyroki k.43-45,58-65)

Przesłuchany w postępowaniu przygotowawczym M. D. nie przyznał się do zarzucanego mu czynu i skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień, zaś przed Sądem wyjaśnił, że faktycznie dokonał zaboru w celu przywłaszczenia reklamówki z zawartością artykułów spożywczych, wśród których znajdował się alkohol, z lady sklepu. Jednak po wyjściu ze sklepu, po przejściu kawałka drogi został zatrzymany przez pokrzywdzoną, która domagała się zwrotu torby z artykułami spożywczymi, jednocześnie chodząc wokół niego. W pewnym momencie został złapany przez Z. C. za kołnierz z tyłu, pociągnięty przez niego i przewrócony na ziemię. Celowo nie uderzył pokrzywdzonej.

Przyjętą przez oskarżonego linię obrony potwierdził świadek Z. C., który przed Sądem zeznał tak jak oskarżony, wskazując iż gdy dobiegł do oskarżonego, jego żona stała obok i trzymała oskarżonego za rękaw, a następnie on pociągnął oskarżonego w tył. Ten upadając, mimochodem uderzył pokrzywdzoną reklamówką z artykułami spożywczymi.

Sąd nie przydał waloru w pełni wiarygodnych zeznaniom pokrzywdzonej, która przed Sądem zmieniła złożone przez siebie pierwotnie w postępowaniu przygotowawczym zeznania, które złożone zostały nie bezpośrednio o zdarzeniu, lecz 3 miesiące po nim. Pokrzywdzona nie działała pod wpływem stresu z powodu przebytego niedawno zdarzenia.

Pierwotnie pokrzywdzona zeznała, że oskarżony przełożył reklamówkę z ręki do ręki a następnie nią się zamachnął i uderzył ją, na skutek czego upadła. Przed Sądem zmieniła zeznanie i nie potwierdziła przełożenia przez oskarżonego reklamówki, nie potrafiła również w sposób logiczny uzasadnić skąd w protokole znalazł się takowy zapis. Natomiast co do upadku stwierdziła, że wydaje jej się że gdy mąż dobiegł ona leżała już na ziemi. Z. C. opisując zdarzenie przed Sądem, w sposób spontaniczny zeznał, że gdy wybiegł ze sklepu widział jak żona trzymała oskarżonego za rękaw, a on dopiero gdy dobiegł złapał oskarżonego za kołnierz i przewrócił na ziemię. Przed Sądem sprostował pierwotnie złożone zeznania wskazując, że żona oberwała dopiero, gdy pociągnął go za kołnierz. Uderzenie jej przez oskarżonego było przypadkowe i nastąpiło na skutek przewrócenia oskarżonego. Świadek nie miał żadnych powodów aby zeznawać na korzyść oskarżonego i celowo pomniejszać jego rolę w zdarzeniu. Przebiegu zdarzenia nie była również pewna sama pokrzywdzona. W tym stanie rzeczy uznać należy, iż zastosowanie winien mieć art. 5 § 2 k.p.k., który stanowi,

że nie dające się usunąć wątpliwości rozstrzyga się na korzyść oskarżonego. Brak jest jednoznacznych dowodów świadczących o tym, że oskarżony chcąc utrzymać się w posiadaniu skradzionej rzeczy celowo uderzył pokrzywdzoną. Patrząc na gabaryty pokrzywdzonego, który jest wysokim mężczyzną i niewielkiego wzrostu, kruchą pokrzywdzoną, oskarżony mógł jedynie lekko ją odepchnąć i uciec z reklamówką czego nie zrobił. Stał on i z pokrzywdzoną rozmawiał. Po przewróceniu, zaś przez męża pokrzywdzonej był spokojny nie szarpał się, nie uciekał.

Sąd uznał za wiarygodne zgromadzone w sprawie dokumenty. Zostały one sporządzone przez osoby do tego uprawnione, a nadto żadna ze stron nie kwestionowała ich prawdziwości.

Mając na uwadze powyższą argumentację, Sąd uznał, iż materiał dowodowy zgromadzony w sprawie pozwolił jedynie na przyjęcie, że oskarżony czynem swoim dokonał jedynie zaboru w celu przywłaszczenia mienia o wartości 137,09 złotych. Ustalona wartość nie przekracza $\frac{1}{4}$ minimalnego wynagrodzenia, dlatego też czyn oskarżonego zakwalifikować należało jako wykroczenie z art. 119 §1 k.w. W związku z tym za adekwatną do stopnia społecznej szkodliwości czynu i winy oskarżonego, przy uwzględnieniu jego postawy przed Sądem, przeproszenia pokrzywdzonej a także okoliczności obciążającej, którą jest uprzednia karalność, Sąd uznał karę 30 dni aresztu jako w pełni uzasadnioną. Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., z uwagi na sytuację majątkową oskarżonego, który jest osobą bezrobotną, pozbawiona wolności Sąd zwolnił go od ponoszenia na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych oraz opłaty.